

Pushkin Alexander

Laukaus y.m. kertomuksia

Alexander Pushkin
Laukaus y.m. kertomuksia

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=23166627

Laukaus y.m. kertomuksia:

Содержание

Alexander Pushkin	4
Laukaus	5
Конец ознакомительного фрагмента.	20

Alexander Pushkin

Laukaus y.m. kertomuksia

Alexander Pushkin

Alexander Pushkin syntyi Moskovassa 1799 vanhanaikaisesta ylimyssuvusta ja peri ylimykselliset katsantotavat. Jo kouluaikana heräsi hänessä voimakas isänmaallinen tunne, pian nousi myös halu arvostella ja vastustaa. Hän lauloi tulsia kumouslauluja, joita salaisissa seuroissa syttyneinä luettiin. Toukokuussa 1820 hänet niiden tähden karkotettiin Pietarista, mutta sai sitte palata, vieläpä keisari Nikolai osotti hänelle suurta suosiotakin hänen isänmaallisten runojensa tähden. Karkotusaikanaan maatilansa yksinäisyydessä kypsyivät hänen parhaat teoksensa, joissa hän pyrki yhdistämään ulkomaista romantiikkaa kotoiseen kansanomaisuuteen, jota tutki kansanrunoudesta. Lukuisilla runoillaan, novelleillaan, runo- ja suorasanailla romaaneillaan ja näytelmillään on hän vinyt Venäjän kirjallisuuden uusille urille. Hän teki runouden elämän jalostajaksi, kirkastajaksi, vapauden ja aatteiden tulkiksi ja antoi sille venäläisen sävyn tunnelmassa ja kielessä. – Kaksintaistelussa saatuaan vaarallisen haavan, kuoli hän tammik. 29 p. 1837.

Laukaus

I

Olimme sijoitettuna N: n pikkukaupungin linnanvarustuksille. On tunnettua, millaista on linjarykmentin jokapäiväinen elämä: aamulla marsseja ja ratsastusta, sitte päivällinen komentajan luona tai jossakin juutalaisessa ruokapaikassa, illalla kortit ja punssi – siinä tavallinen päivätyö. N: n kaupungissa emme olleet mihinkään perheeseen tervetulleita, siellä ei ollut ainoatakaan naimakelpoista tyttöä. Vietimme aikaamme asunnoissamme – ja silloin saimme nähdä vain univormuihin puettua väkeä.

Olimme sentään päästäneet piiriimme yhden siviilihenkilönkin. Hän lienee ollut noin viisineljäntuotias ja niinpä pidimmekin häntä vanhana miehenä. Hänen kokemuksensa herättivät meissä suurta kunnioitusta, sitä paitsi hänen tavallinen vaiteliaisuusensa, hänen ylpeä luonteensa ja ilkeä kielensä olivat tehneet suuren vaikutuksen nuoriin mielikuvituksiimme. Hänen entisyyttään ympäröi eräänlainen salamyhkäinen hämärä. Hän näytti olevan venäläinen, vaikka hänellä olikin vieraskielinen nimi. Hän oli aikaisemmin palvellut husaariväessä ja oli hänellä ollut onni ja menestys mukanaan. Kukaan ei tiennyt, miksi hän oli eronnut palveluksestaan

ja asettunut viheliäiseen kylään, jossa hän eli niukasti ja kuitenkin tuhlassi sängen paljo rahoja. Hän kulki aina jalkaisin ja oli aina puettu vanhaan, mustaan päällystakkiin, mutta siitä huolimatta osotti hän kaikille rykmenttimme upseereille suurta vierasvaraisuutta.

Tosin hänen illallisillaan oli vain pari tai kolme ruokalajia, jotka oli valmistanut eräs eläkettä nauttiva vanha sotilas, mutta sampanja vuoti virtanaan. Kukaan ei tuntenut hänen suhteitaan, kellään ihmisellä ei ollut aavistustakaan hänen tulolähteistään eikä kukaan meistä rohjennut tätä seikkaa kysyä. Hänellä oli myös kirjoja, nimittäin sotilaallisia sisällöltään ja niiden ohella muutamia romaaneja, joita hän lainasi meille mielellään. Hän ei vaatinut niitä koskaan takaisin; eikä hänkään puolestaan antanut koskaan takaisin niitä, joita muut olivat hänelle lainanneet.

Ajanvietteenään hän enimmäkseen ammuskeli pistoolilla. Hänen huoneensa seinät olivat luoteja täytenään ja näyttivät mehiläispesältä. Arvokas pistoolikokoelma oli ainoa ylellisyys vaatimattomassa majassa jossa hän asui. Mestaruus, jonka hän oli saavuttanut taiteessaan, oli uskomaton, ja jos hän olisi tarjoutunut ampumaan omenan kenen päälaelta tahansa, ei kukaan olisi epäröinyt sitä päälaelleen asettaessaan.

Tuon tuostakin kohdistui keskustelu kaksintaisteluihin. Silvio – niin tahdon häntä nimittää – ei ottanut koskaan siihen osaa, ja jos häneltä kysyttiin oliko hän koskaan taistellut, sanoi hän tosin niin tehneensä, mutta ei puuttunut mihinkään erityisseikkoihin, ja oli aivan ilmeistä, että tällaiset kysymykset eivät olleet

hänelle mieleen. Päätimme siitä, että jonkun hänen taitavuutensa uhrin muisto painoi hänen omaatuntoaan. Meidän ei lainkaan pälkähtänyt päähämme pitää häntä pelkurina. On ihmisiä, joiden ulkomuoto jo riittää pitämään sellaiset otaksumiset loitolla.

Odottamaton tapaus sai meidät kaikki suuresti hämmästyämään.

Eräänä päivänä oli kymmenen rykmenttimme upseeria Silvion luona. Joimme kuten tavallisesti – toisin sanoen: tavattoman runsaasti – ja illallisen jälkeen pyysimme isäntämme pitämään pankkia Faraopelissä. Kotvan aikaa hangoteltuaan vastaan – sillä hän pelasi sangen harvoin – käski hän tuoda kortit. Sitte heitti hän viitisenkymmentä dukaattia pöydälle ja istuutui kortteja jakamaan. Asetuimme kaikki paikoillemme ja peli alkoi. Silvio oli tottunut olemaan pelatessaan aivan vaiti; koskaan ei hän ryhtynyt mihinkään selityksiin, jos joku teki virheen, maksoi hän hänelle heti ylimäärän tai merkitsi muistiin, mitä hänellä oli vielä velottavaa. Tiesimme tämän kaiken ennaltaan ja annoimme hänen tehdä mielensä mukaan. Mutta joukossamme oli muuan nuori upseeri, joka vasta äskettäin oli saapunut rykmenttiimme. Hän otti osaa peliin ja hajamielisyydessään laski väärin. Silvio tarttui liituun ja kirjotti summansa. Upseeri, joka luuli hänen erehtyneen pani vastaan. Silvio jatkoi äänetönnä korttien jakamista. Upseeri menetti kärsivällisyytensä ja pyyhkäsi pois sen, mitä luuli väärin itselleen kirjotetun. Silvio otti liidun ja kirjotti uudelleen. Silloin luuli viinin, pelin ja toveriensa naurun kiihdyttämä upseeri, että

hätä oli verisesti loukattu, ja raivoissaan tarttui hän vaskiseen kynttiläjalkaan ja heitti sillä Silviota päähän, joka sentään onnistui heiton väistämään. Olimme pahasti hämillämme. Aivan kalpeana vihasta nousi Silvio ja sanoi säkenöivin silmin:

"Arvoisa herra, olkaa hyvä ja poistukaa ja kiittäkää luojaanne, että tämä tapahtui minun kattoni alla."

Kukaan meistä ei ollut epä tietoinen tämän välikohtauksen seurauksiin nähden ja me pidimme jo uutta toveriamme menneenä miehenä. Upseeri poistui selittäen, että hän oli valmis herra pankinpitäjälle antamaan hyvityksen, millä tavoin tämä vain halusi.

Peli jatkui vielä kotvan aikaa; mutta huomattuaan ettei isäntämme enää ollut asiassa mukana, poistuimme yksi toisensa jälkeen ja palasimme asuntoihimme puhellen todennäköisesti pian avautuvasta upseerinpaikasta.

Tavattuamme seuraavana päivänä maneesissa, tiedustelimme kohta toisiltamme, vieläkö luutnanttiparkamme oli hengissä. Silloin näimme hänen saapuvan omassa personassaan. Satamalla satoi hänelle kysymyksiä. Hän vastasi, ettei ollut Silviosta kuullut mitään. Tämä hämmästytti meitä suuresti. Menimme Silvion luo ja tapasimme hänet parhaallaan ampumassa kuulun toisensa jälkeen oveen kiinnitettyyn ruutuässään.

Hän otti meidät vastaan kuten tavallisesti eikä ainoallakaan sanalla viitannut eiliseen tapahtumaan. Kului kolme päivää ja luutnantti oli yhä vielä hengissä. Kummastuneina kyselimme:

"Eikö Silvio sitte lainkaan taistelekaan?"

Silvio ei taistellut. Hän tyytyi sangen pinnalliseen selitykseen ja rauha oli jälleen palannut.

Tällainen seikka alensi suuresti hänen arvoaan nuorten toveriemme silmissä. Nuorison ei ole mitään vaikeampi antaa anteeksi kuin uskaliaisuuden puutetta – heidän silmissään on rohkeus ensimmäinen kaikista hyveistä – se sovittaa koko joukon muita syntejä! Mutta vähitellen peittyi kaikki jälleen unhoon ja Silvio nautti keskuudessamme pian entistä arvoaan.

Mutta minä en voinut hänelle leppyä. Kun luonto oli minulle suonut sangen romantillisen mielikuvituksen, olin kiintynyt enemmän kuin kukaan muu tähän mieheen, jonka olemassaolo jo oli arvotus ja jota pidin salaperäisen draaman sankarina. Hän voi minua hyvin sietää; ainakin jätti hän minua puhutellessaan terävän äänensävyänsä ja vältti ilkeitä huomautuksiaan. Leppeällä ja miellyttävällä äänellä pakinoi hän kanssani mitä erilaisimmista asioista. Mutta taanoisesta kovan onnen illasta lähtien en saanut päästäni ajatusta, että hänen kunniansa oli tahrattu ja että hän tahallaan jätti tästä tahrasta puhdistautumisen sikseen. Tämä ajatus kidutti minua lakkaamatta, jottei minusta enää ollut miellyttävää hänen seurassaan.

Silvio oli siksi viisas mies, jotta hän huomasi sen ja arvasi käytökseni syyn. Häntä näytti se loukkaavan, ja useammat kerrat luulin huomanneeni hänen mielellään haluavan selittää minulle asian. Mutta minä vältin jokaista tilaisuutta siihen, ja Silvio väistyi tieltäni. Siitä pitäen näin häntä vain toverieni seurassa ja aikaisempi kiintymyksemme oli lopussa.

Onnelliset, niin moniin huvituksiin tottuneet pääkaupungin asukkaat eivät voi lainkaan käsittää sitä suurta jännitystä, johon pikkukaupungin asukkaat ovat niin herkäät esim. postia odottaessaan. Tiistaisin ja perjantaisin oli rykmentin kanslia upseereja täpötäytenään. Joku odotti rahaa, toinen kirjeitä ja kolmas sanomalehtiä. Tavallisesti avattiin heti paketit; vaihdeltiin uutisia ja kanslia tarjosi sangen vilkkaan kuvan nähtäväksi. Silvion kirjeet tulivat rykmenttimme postilaukussa ja sentähden oli hän aina saapuvilla niitä noutamassa.

Eräänä päivänä sai hän kirjeen, jonka hän heti repäsi auki. Hänen silmänsä säkenöivät vilkaistessaan sitä lävitse. Upseerit olivat siinä määrin kiintyneet omiin lähetyksiinsä, etteivät sitä huomanneet.

"Herrat", sanoi Silvio, "asiat vaativat minua heti lähtemään matkalle. Vielä tänään on lähdettävä, ja toivon, ettette kieltäydy syömästä viimeisen kerran luonani... Odotan myös teitä", jatkoi hän minuun kääntyen. "Odotan teitä välttämättä."

Näin sanottuaan riensi hän pois, ja sovittuamme, että menemme kaikki hänen luoksensa, hajosimme.

Määrättyyn aikaan saavuin Silvion luo. Melkein kaikki upseerit olivat läsnä. Silvion koko irtain omaisuus oli jo pantu kasaan; oli tuskin muuta jällellä kuin rikkiammutut seinät. Istuuduimme pöytään. Isäntämme oli parhaimmalla tuulella, ja hänen hilpeytensä tarttui pian meihinkin. Lakkaamatta paukahtelivat pullot ja lasit vaahtosivat, – ne täytettiin yhä uudelleen, tyhjennettiin ja taasen täytettiin, ja liikuttavan

hellyyden valtaamana toivotimme eroavalle onnellista matkaa ja kaikkea mahdollista siunausta.

Oli jo myöhä, kun nousimme pöydästä. Sanoessamme jäähyväisiä tarttui

Silvio käteeni ja pidätti minut.

"Minun täytyy puhua kanssanne parisen sanaa", sanoi hän minulle hiljaa.

Minä jäin.

Muut vieraat olivat poistuneet. Yksin jäätyämme istuuduimme vastatusten, ja aloimme äänettöminä polttaa piippujamme. Silvio näytti huolestuneelta. Hänen teennäisestä iloisuudestaan ei näkynyt enää jälkeäkään. Hänen kasvojensa kalpeus, hänen säkenöivät silmänsä ja paksut savupilvet, joita hän puhalteli suustansa, antoivat hänelle aivan demonillisen ulkonäön.

Niin kului useampia minuutteja; sitte keskeytti hän äänettömyyden.

"Kentiesi näemme tänään toisemme viimeisen kerran", sanoi hän. "Ja sentähden tahtoisin, ennenkuin eroamme, päästä teidän kanssanne selvyYTEEN. Te olette kyllä huomanneet, miten vähä välitän maailman arveluista; mutta te miellyttätte minua ja minusta olisi kiduttavaa, jos saisitte minusta väärän käsityksen."

Hän vaikeni ja alkoi kopistella tuhkaa piipustaan. Minä olin vaiti ja silmäilin suoraan eteeni.

"Teistä tietenkin näyttää kummastuttavalta", jatkoi hän, "etten R: ltä, tuolta juopuneelta narrilta, vaatinut hyvitystä.

Teidän täytyy itsennekin myöntää, että, kun minulla oli oikeus valita aseet, hänen henkensä oli vallassani enkä itseäni olisi asettanut mihinkään suurempaan vaaraan. Olisin tämän anteeksiantoni johdosta voinut näytellä jalomielistä, mutta en tahtonut valehdella. Jos minun olisi ollut mahdollista R: ta kurittaa panematta mitenkään omaa henkeäni vaaraan, ei hän olisi siitä päässyt niin helpoilla kaupoilla."

Katsoin kummastuneena Silvioon. Tuollainen tunnustus sai minut suurimmassa määrin hämmennyksiin. Hän jatkoi:

"Mutta onnettomuudeksi minulla ei ole oikeutta panna henkeäni vaaraan.

Kuusi vuotta sitte sain korvapuustin ja viholliseni elää vielä." Olin tietysti hyvin utelias.

"Ettekö taistellut hänen kanssaan?" kysyin. "Mutta silloin ainakin ovat sangen omituiset asianhaarat teidät siitä estäneet."

"Taistelin hänen kanssaan", vastasi Silvio. "Ja täällä muisto kaksintaistelustamme."

Hän nousi ja veti eräästä laatikosta esiin punaisen, kultaisella työhdöllä ja kaluunilla koristetun lakin – jollaisia ranskalaiset sanovat "poliisilakiksi." Hän pani sen päähänsä: tuuman verran otsan yläpuolelta oli sen luoti lävistänyt.

"Tiedätte", jatkoi Silvio, "että N: ssa kuuluin husaariväkeen. Tunnette luonteeni. Olen tottunut kaikkialla olemaan etunenässä. Nuoruuteni päivinä oli se suorastaan intohimoni. Siihen aikaan olivat vallattomat kepposet muodissa ja minä olin suurin kujeilija koko armeijassa. Me kerskuimme

sillä kuinka paljon kestimme juoda; olen Denis Davidoffin ylistämän kuuluisan Burnoffinkin juonut pöydän alle. [Burnoff oli ratsuväen upseeri, joka oli tunnettu juopottelustaan ja kerskailustaan ja jonka Alexanteri I: sen aikana elänyt sotilasrunoilija Denis Davidoff on tehnyt kuolemattomaksi.] Kaksintaistelut kuuluivat rykmentissämme säännölliseen päiväjärjestykseen. Minä otin kaikkiin osaa joko todistajana tai toimivana henkilönä. Toverini jumaloivat minua ja rykmentin komentajat, jotka muuttuivat vähänväliin, pitivät minua välttämättömänä pahana.

"Ja seurasin levotonta kunniani rataa, kunnes rykmenttiimme lähetettiin nuori mies eräästä rikkaasta ylhäisestä perheestä – hänen nimeään en tahdo mainita. Konsanaan en ole nähnyt toista niin onnen hemmottelemaa ihmistä! Ajatelkaa nuoruutta, neroa, kauneutta, kuohuvaa iloisuutta, hurjaa rohkeutta, helähtävää nimeä, rahaa niin paljon kuin tahdotte – ja voitte saada käsityksen siitä vaikutuksesta, jonka hänen ilmestymisensä teki meihin. Yliherruuteni sai sysäyksen. Maineeni häikäisemänä etsi hän aluksi ystävytyttäni. Mutta minä kohtelin häntä kylmästi, ja silloin kääntyi hän vähintäkään nureksimatta minusta pois. Minä aloin häntä vihata. Hänen menestyksensä rykmentissä ja naisten kesken saattoi minut epätoivoon. Etsin aiheita riitaan. Mutta minun pilkkapuheihini vastattiin pilkkapuheilla, jotka minusta aina näyttivät nokkelammilta ja purevammilta kuin omani; ainakin olivat ne paljoka hauskeempia. Hän laski leikkiä, minä vihasin. Vihdoin, tanssijaisissa, jotka antoi eräs

puolalainen kartanon omistaja, nähtyäni, että kaikki naiset ja nimenomaan emäntäkin, jonka kera olin hyvissä väleissä, tekivät hänet huomionsa esineeksi kuiskasin hänen korvaansa karkean typeryyden. Hänen vihansa leimahti ja hän antoi minulle korvapuustin Tempasimme miekkamme. Naiset pyörtyivät. meidät erotettiin, mutta vielä samana yönä läksimme sovitulle paikalle kaksintaistelua varten.

"Aamu koitti. Kahden todistajani kera olin taistelupaikalla ja odotin sanomattomalla kärsimättömyydellä vastustajaani. Aurinko oli jo noussut ja sen säteet alkoivat jo kuumottaa. Silloin huomasin hänet etäältä. Hän tuli jalkaisin, paitahihasillaan, ainoastaan yhden todistajan seuraamana. Menimme häntä vastaan. Kun hän läheni meitä, huomasin, että hänen lakkinsa, jota hän piteli käsissään oli täynnä kirsikoita.

"Todistajamme mittasivat kahdentoista askeleen välimatkan. Minun vuoroni oli ensin laukaista; mutta raivoni ja vihani olivat niin suuret, etten voinut luottaa käteni varmuuteen, ja voittaakseni aikaa ja rauhottuakseni luovutin hänelle ensimmäisen laukauksen. Mutta vastustajani hylkäsi sen. Silloin päätettiin, että arpa saisi ratkaista Hän ampui ja hänen luotinsa meni lakkini lävitse. Nyt oli minun vuoroni. Vihdoinkin oli hänen henkensä käsissäni. Katsoin häneen tarkkaavaisesti havaitakseni hänen kasvoillaan edes hiemankaan levottomuuden jälkeä. Ei – siellä seiso i hän pistoolini suun edessä ja haeskeli kypsiä kirsikoita lakistaan ja syleksi sydänluita eteensä – ne lentelivät melkein jalkoihini. Hänen kylmäverisyytensä saattoi

minut epätoivoon.

"Mitä hyvää minulle on siitä, jos otan hänen henkensä, kun hän panee siihen niin vähän arvoa?"

"Silloin pätkähti häjynkurinen tuuma mieleeni. Laskin pistoolini alas.

"'Näyttää siltä', sanoin, 'ettette tällä hetkellä ole kuolintuulella. Haluatte mieluummin syödä aamiaista: En tahdo teitä häiritä.'

"'Ette häiritse minua lainkaan', vastasi hän. 'Pyydän, ampukaa vain... tai miten haluatte; teidän vuoronne on ampua ja olen milloin tahansa käytettävänäne.'

"Astuin todistajien kera syrjään ja selitin, ettei tarkotukseni ollut tällä hetkellä ampua; ja niin oli kohtausta lopussa.

"Erosin palveluksestani ja vetäydyin tänne maalle. Mutta siitä pitäen ei ole kulunut päivääkään, jona en olisi kosta ajatellut. Nyt on hetkeni lyönyt..."

Silvio vetäsi taskustaan kirjeen, jonka oli saanut edellisenä päivänä, ja antoi sen käteeni. Joku – todennäköisesti henkilö, jolla hänen asiansa olivat hoidettavana – kirjotti hänelle Moskovasta, että "kysymyksessä oleva henkilö" aikoo pian mennä naimisiin erään nuoren, kauniin tytön kera.

"Arvaatte kai", sanoi Silvio, "kuka kysymyksessä oleva henkilö on. Matkustan Moskovaan. Saadaanpas nähdä, katsooko hän aivan häidensä edellä kuolemaa silmiin yhtä kylmäverisesti kuin ennen muinoin kirsikoineen."

Näin sanottuaan nousi hän, heitti lakin maahan ja kulki huoneessa edestakaisin kuin tiikeri häkissään. Olin kuunnellut

häntä vaiti; omituiset, ristiriitaiset tunteet olivat minut vallanneet.

Palvelija astui sisään ja ilmotti, että hevoset olivat jo valmiina. Silvio puristi voimakkaasti kättäni ja me syleilimme toisiamme. Hän istuutui talonpoikaisille rattaille, joilla oli kaksi arkkua, toinen sisältäen hänen pistoolinsa ja toinen matkatavaransa. Sanoimme vielä kerran hyvästit ja hevoset kiitivät pois.

II

Useampia vuosia oli kulunut, ja eräät perheasiat vaativat minut asettumaan pieneen kyläpahaseen N: n piirissä. Vaikkakin minulla oli puuhaa maatilallani, en voinut olla huokaamatta ajatellessani huoletonta, vilkasta elämää, jota siihen asti olin elänyt. Vaikeinta oli minun tottua viettämään yöpöyksiä pitkiä, ikäviä talvi- ja kevättiltoja. Päivälliseen asti onnistuin jotenkuten tappamaan ajan jutellen starostan kera, innostaen työmiehiä ja katsellen uusia tekeillä olevia rakennuksia. Mutta pimeän tullen en tiennyt lainkaan mihin ryhtyä. Vähät kirjat, jotka löysin romuhuoneesta ja kaapista muistin jo ulkoa. Muutamat kertomukset, joita emännöitsijä Kirilovna tiesi – olin jo kuullut moneen kertaan. Talonpoikain laulut alkoivat minua ikävystyttää; olin paennut jo punssin ja muiden juomain turviin, mutta niistä sain päänskipuja. Ja sitä paitsi pelkäsin, totuuden tunnustaakseni, tulevani juopoksi pelkästä surusta – tunsin piirissämme monia sellaisia malleja, ne ovat pahimpia lajiaan.

Läheisiä naapureita ei minulla ollut, lukuunottamatta paria

kolmea juoppoa, joiden seurakeskustelu rajottui melkein pelkkiin huokauksiin. Niiden seuraava parempana pidin yksinäisyydenkin. Lopulta päätin syödä päivällistä niin myöhään kuin mahdollista ja mennä levolle niin aikaisin kuin mahdollista. Siten onnistuin iltoja lyhentämään ja päiviä pitentämään; ja minusta oli kaikki hyvin.

Neljän virstan päässä tilaltani oli kartano, joka kuului kreivitär B: lle. Mutta siellä asui ainoastaan hoitaja. Kreivitär oli siellä käynyt ainoastaan kerran, avioliittonsa ensi vuosina ja silloinkin jäänyt sinne vain kuukaudeksi.

Erakkoelämäni toisena keväänä kuulin eräänä päivänä, että kreivitär miehensä kera tulisi viettämään kesää maatilalla. Ja tosiaan saapuikin hän kesäkuun alussa.

Rikkaan naapurin saapuminen on maalla sangen tärkeä tapahtuma. Tilanomistajat ja heidän alustalaisensa puhuivat siitä kaksi kuukautta ennen ja kaksi jälkeen. Mitä minuun tulee, täytyy tunnustakseni, että tieto nuoren, kauniin naapurittaren saapumisesta kiihotti kovasti mieltäni. Paloin kärsimättömyydestä, haluten häntä nähdä, ja niin päätin seuraavana sunnuntaina hänen tulonsa jälkeen päivällisen syötyäni lähteä linnaan, tervehtimään rouva kreivitärtä lähimpänä naapurina ja alttiimpana palvelijana.

Lakeija vei minut kreivin huoneeseen ja meni tuloni ilmottamaan. Huone oli kookas ja kalustettu kaikella mahdollisella ylellisyydellä. Seinävarsilla seisoivat kaappeja kirjoja täytenään, ja jokaisen kaapin päällä bronssinen rintakuva.

Marmorikamiinin yläpuolella oli suuri peili. Lattialle oli levitetty villakangas ja se peitetty persialaisilla matoilla. Kun olin erakkolassani vierastunut kaikista ylellisyyksesineistä enkä ollut pitkiin aikoihin nauttinut rikkauden näkemisestä, valtasi minut eräänlainen arkuus, ja minä odotin kreivin ilmestymistä samallaisella pelolla kuin maalaisanoja ministeriä, jolle tahtoo tulla esitetyksi.

Ovi aukeni ja kaunis, noin kolmenkolmatta vuotias mies astui sisään. Kreivi otti minut vastaan mitä suurimmalla, herttaisimmalla tavalla. Rohkaisin mieleni ja tahdoin selittää tuloni syyn, mutta en ehtinyt sitä saada esiin, kun hän jo mitä ystävällisimmin toivotti naapurin tervetulleeksi. Istuuduimme. Hänen vapaa, miellyttävä pakinansa karkotti pian saamattoman arkuuteni; ja olin jo saanut takaisin tavallisen kylmäverisyyteni, kun äkkiä näyttäytyi kreivitär – ja hämini oli suurempi entistään. Hän oli todellakin kaunis rouva. Kreivi esitti minut. Tahdoin näyttää vapaalta, mutta mitä enemmän ponnistelin esiintyäkseni luonnollisesti, sitä saamattommaksi ja hämmentyneemmäksi tunsin itseni. Antaakseen minulle aikaa tyyntyäkseni, alkoivat uudet tuttavani puhella keskenään, ikäänkuin näyttääkseen, että kohtelivat minua ilman muodollisuuksia ja kuten vanhaa hyvää ystävää.

Sillävälin olin noussut, kävelin huoneessa sinne ja tänne, katsellen kirjoja ja maalauksia. En juuri ymmärrä maalaustaidetta, mutta muuan taulu veti huomioni puoleensa. Se oli jokin sveitsiläinen maisema, mutta minun silmiini ei pistänyt

tekotavan etevyys, vaan se seikka, että taulun oli lävistänyt kaksi kuulaa; molemmat reiät olivat aivan päälletysten.

"Oivallinen laukaus!" huomautin kreiviin kääntyen

"Niin", sanoi hän, "sangen merkillinen laukaus. Oletteko perehtynyt ampumiseen?" jatkoi hän.

"Jokseenkin hyvin", vastasin sangen iloissani siitä, että keskustelu oli kääntynyt aiheeseen, josta minäkin voin puhua mukana. "Luulen, että saan sattumaan korttiin kolmenkymmenen askeleen päästä, – tietysti edellyttäen, että pistooli on minulle tuttu ennaltaan."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.